

Libertat per als 67

Crida del Comitè Executiu del PSUC

67 persones van ser detingudes la tarda del diumenge 8 de setembre al Convent de les Monges Escolàpies de Sabadell. Entre elles figuren obrers i empleats, professionals, artistes i estudiants, homes i dones de vària condició i edat procedents de diverses comarques de Catalunya.

La Policia, violant una vegada més les normes concordatàries i la clausura del convent, va penetrar al recinte religiós sense permís de les autoritats eclesiaèstiques, i va tenir una actitud grollera amb les monges. El governador Martín Villa va comunicar telefònicament al bisbat la seva decisió de forçar l'entrada al convent.

Una vegada més el Règim ha impedit per la intimidació i la força l'exercici del legítim dret de reunió. Uns ciutadans en actitud pacífica s'han vist sotmesos a violències morals i físiques per la força pública. Quin delictes han comès? El d'exercir un dret legítim, el DRET DE REUNIÓ!

La nota policíaca, difosa per la premsa, ràdio i televisió, acusa els detinguts de pertànyer a l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i de reunir-se a fi de considerar la seva adhesió a la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA. Sigui la que sigui la veracitat d'aquesta acusació, el fet és que aquesta detenció es produeix en uns moments en què l'avenç cap a una alternativa democràtica s'afirma cada dia més enfront de la descomposició i el buit de poder que avui representa la dictadura, dividida i afeblida encara més per l'epi sodi lamentable de la interinitat de Juan Carlos i la reassumpció de poders d'en Franco. El Règim recorre a la repressió en un intent d'impedir l'ascensió de la lluita democràtica i de frenar el combat de les masses, que enguany no ha conegut vacances estivals.

(passa a pàg. 2)

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏSOS. UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 397

Barcelona, 17 de setembre de 1974

Preu : 8 ptes.

L'estratègia de la tensió

La brutal irracionalitat de la matança del carrer del Correo, a Madrid, ha deixat el país primer estupefacte, després indignat.

Qui n'és l'autor material? Encara no se sap, i és possible que mai no se sàpiga. El govern, amb el desvergonyiment de sempre, ha acusat ETA, el boc emissari habitual, en un intent confusionista de desprestigiar les forces democràtiques i de recuperar-se de l'aïllament creixent i desesperant en què es debat.

Però les coses estan massa clares, conceptualment clares. L'atemptat només beneficia els qui no volen canvis polítics i té un estil impossible de confondre pel seu salvatgisme. Fins i tot un diari tan conservador com el francès L'AURORE apunta als qui des de l'extrema dreta volen frustrar les vel·leïtats oberturistes exhibides darrerament per l'Arias.

Es tracta, efectivament, de crear un clima d'inquietud, d'inseguretat, de pes

(passa a la pàg. 2)

Auxili a un dels ferits per l'atemptat de Madrid

Per una ofensiva de masses

Veure Editorial, pàg. 3

L'estratègia de la tensió

(ve de la primera pàgina)

simisme, que paralizzi la voluntat del poble i forci el govern a cedir davant de les pressions ultres. És l'estratègia de la tensió.

Els autors materials són els de sempre, els qui avui cremen llibreries i a-hir assassinaven, exterminaven, igual que els seus germans de raça els nazis. Són els fanàtics de la crueltat, que no escatimen mitjans ni vides humanes perquè tenen com a lema i última filosofia el "¡Viva la muerte!". Són els nostàlgics servidors d'un horror que ja no serveix ni als seus propis amos, més papistes que el papa, anacrònics i vençuts. I, per això mateix, més crispats i propensos a la barbàrie gratuïta.

Els comunistes catalans diem no, amb tota la nostra energia, a aquest terror reaccionari, estúpid i criminal, i afirmem rotundament que ni paralarà la nostra voluntat de lluita ni ens desviarà el camí de reconciliació que ens hem traçat.

Sense renunciar a les nostres conviccions revolucionàries ni al convenciment que la lluita de classes és una realitat indefugible de la present societat, hem afavorit des de fa molts anys un nou clima de convivència superadora dels odis irreconciliables nascuts d'una opressió secular i d'una guerra civil desencadenada pels que avui encara manen. I ho hem fet no sols per raons tàctiques, sinó per girar un full sinistre del nostre passat. Alguns, en canvi, tenen por que desaparegui el fantasma de la guerra civil. Volen perpetuar l'imperi de la por i s'alimenten, com els cucs, dels cadàvers en descomposició.

El govern ha volgut aprofitar de manera oportunista i hipòcrita aquest crim per cridar tothom a estrènyer els rengles al seu entorn. Vana il·lusió! Quina justificació queda a una dictadura que vol aparèixer com a garant de l'ordre públic i que no és capaç d'impedir un acte tan absurd i salvatge? I sobretot, quina justificació li queda si tenia en compte que els autors del crim són la mateixa gent seva, alimentada en el clima d'odi i de guerra civil que el règim no pot ni vol superar? És la dictadura la principal culpable. Més que mai és imperatiu abatere-la!

Qui dubta ja que la dictadura és incapaç d'evolucionar i d'implantar noves vies de convivència civil que avui la societat espanyola reclama? El reagrupament no es farà entorn del govern: es farà entorn de l'alternativa democràtica que es va forjant ràpidament en les darreres setmanes. Només d'una alternativa democràtica reconciliadora poden sortir aquestes noves vies de convivència.

Llibertat per als 67

(vé de la primera pàgina)

67 persones són acusades del "delicte" de tenir relacions amb l'Assemblea de Catalunya. Però avui són milions els qui s'adheririen al programa democràtic que l'Assemblea de Catalunya propugna; l'exigència de llibertat apareix cada dia més obertament, es publica a la premsa legal, és impossible d'aturar.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya crida els comunistes, tots els demòcrates i persones honestes a desenrotllar la màxima pressió sobre les autoritats franquistes per tal d'exigir l'alliberament immediat dels 67 detinguts i el sobreseïment de la seva causa, i a afirmar la legitimitat del dret de reunió i de tots els drets democràtics. Crida a posar en pràctica les orientacions donades el 9 de setembre pel Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya:

"1) Desenvolupem una campanya de lluita amb aturs a les fàbriques, assemblees, manifestacions, declaracions públiques i preses de posició, per aconseguir la seva llibertat i donar un pas més en la lluita per l'Amnistia i les llibertats polítiques i nacionals.

"2) Desenvolupem una campanya de solidaritat econòmica amb els detinguts i les seves famílies, per tal de demostrar los el recolzament del nostre poble.

"3) Cridem especialment les jerarquies de l'Església catalana que es refermin en la defensa dels drets democràtics més elementals fent pública la seva protesta per aquesta nova violació del Concordat.

"4) Cridem també a construir i estendre assemblees i taules democràtiques a tots els indrets de Catalunya, per tal que les lluites del nostre poble siguin cada cop més àmplies i unides."

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya crida els treballadors, els estudiants, les forces polítiques, tot el poble de Catalunya, a multiplicar amb gran esperit d'iniciativa i amb la confiança d'una victòria pròxima totes les formes d'acció contra la dictadura.

LLIBERTAT PER ALS 67!

PER LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I NACIONALS!

VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA!

Barcelona, onze de setembre de 1974.

El C.E. del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Resposta solidària

Un informe de les monges adreçat a l'arquebisbat descriu com, amb un comportament groller, els policies (uns 200 policies armats i uns 60 socials), malgrat l'oposició de les monges i del vicari episcopal de Sabadell, varen violar el recinte religiós, fins i tot les dependències de clausura. Un inspector de Barcelona va dir que tenia permís del Governador civil "d'acord amb el bisbe"; però quan hi van demanar que ensenyés el document es va fer el sord.

Des dels primers moments han brollat les protestes contra aquest acte i, alhora, una forta exigència del reconeixement dels drets de reunió i associació, exigència que avui és ja un clam eixordador al nostre país.

Solidaridad obrera

El jurat d'UNIDAD HERMÉTICA de Sabadell (metall, 1.200 treb.) fa constar en acta la seva protesta per l'acció represiva i la seva solidaritat amb els 67.

Després d'una assemblea d'enllaços a la CNS el dilluns, aturs el dimarts 10 a

Siemens, Laforsa, Fama, Fergat, Serra, Ferrer i altres empreses de Cornellà, fins a un total de 9. A Cornellà i St. Desplà, celebració d'unes 35 assemblees per discutir de les detencions, tot lligant-ho amb les reivindicacions pròpies.

Associacions de veïns

L'Associació de Veïns de la Sagrada envia una nota a la premsa en què lamenta la detenció de dos dels seus membres, en Jordi Rovira i el vice-president, Enriqué Domingo. Destaca el "caràcter cívico d'aquests socis" i demana la seva llibertat.

El mateix dia 11, 15 associacions de veïns de la nostra capital expressen en una altra carta a la premsa el desig que siguin posats en llibertat el més aviat possible tots els detinguts i que es reconegui "en tota la seva amplitud" el dret de reunió.

Col·legis professionals

Des del primer moment, al Col·legi (passa a la pàg. 4)

La lluita de les masses és el teler de la unitat

La tardor s'ha escalfat enguany abans d'arribar.

Contràriament a allò que esperaven i desitjaven la immensa majoria dels espanyols, en Franco, malgrat la seva manifesta incapacitat física i mental, ha reassumit les funcions de cap de l'Estat i ha fet anar per terra, un cop més, les il·lusions dels "evolucionistes" que esperen una miraculosa obertura democràtica tot règim.

Deixant de banda la influència que en aquest episodi puguin tenir els manifestes del clan familiar del "generalíssim" i les aspiracions de la "netíssima" a pispar-li el "tron" a la seva cosina Sòfia, el retorn d'en Franco cal interpretar-lo com un resultat de la pressió dels últres, que si bé no tenen ja força per poder imposar els seus homes i la seva política en tenen encara per a bloquejar - a través d'en Franco - qualsevol velleïtat o intent oberturista dels ministres.

Una breu repassada dels esdeveniments polítics durant l'any en curs ho confirma. Els últres no han aconseguit fins ara "carregar-se" l'Arias Navarro -a qui consideren un renegat que va mudar el geoc-, però van aconseguir congelar l'a nomenat "esperit del 12 de febrer" i que el president del Govern pronunciés el juny, a Barcelona, un nou parlament que negava de fet les prometes oberturistes del seu anterior discurs davant de les Corts, qualificades per la premsa amb aquella expressió.

Tampoc no van aconseguir els últres que algú del seu clan -Iniesta, García Rebull, Campano, etc.- fos nomenat Cap de l'Alt Estat Major; però van obtenir la destitució del Tinent General Manuel Díez Alegria, amb la qual cosa van frenar momentàniament el curs del corrent oberturista que aquest representa entre els alts comanaments de les Forces Armades.

L'ofensiva ultra d'aquest estiu tampoc no sembla que vagi a acabar amb l'Arias en un temps immediat, però sens dubte ha estat decisiva perquè en Franco reassumeixi els poders que havia passat a Juan Carlos i el seu paper de principal garant de l'immobilisme i el continuisme feixistes.

En una autoentreviu difosa per l'Agèn

cia EFE el passat dia 10 de setembre, Arias Navarro va tornar a tocar la tecla "oberturista" i va reivindicar la vigència de l'"esperit del 12 de febrer". Però en aquell mateix moment la premsa informava de la detenció en un convent de Sabadell de 67 persones lligades -segons la versió oficial- a l'Assemblea de Catalunya, i l'endemà tenia lloc a Euskadi una brutal ofensiva policíaca contra ETA, que es va saldar amb un mort, alguns ferits greus i nombroses detencions.

Es inútil fer-se il·lusions. Mentre en Franco sigui al Pardo i el poder repòsi en homes de palla designats a dit per ell, s'anomenin Carrero Blanco, Arias Navarro o Juan Carlos de Borbón, el règim continuarà essent feixista, terrorista i dictatorial, ja que els últres no en consentiran cap evolució o transformació democràtica.

Un règim feixista no es pot obrir sense autodestruir-se i no hi ha cap règim que es suïcidi. Perquè es produeixin canvis a Espanya caldrà imposar-los enfrontant-se al règim -des de fora d'ell o trencant-hi-, mitjançant una revolució política que, si hi ha un acord entre les forces d'oposició d'esquerra i de dreta, pot fer-se amb un mínim de violència.

* * *

Es evident que la descomposició del règim ha arribat a la seva cota màxima. Ara la crisi del sistema ja no s'aguditza ni s'accelera, sinó que dona voltes en rodó tot esperant el cop de gràcia. La dictadura franquista es manté dempeus únicament perquè l'oposició no està unida ni a l'altura de la seva missió; perquè certs grups i personalitats antidictatorials es mantenen a l'aguait, com si esperessin que "alguna cosa" o "algú" els tregui les castanyes del foc.

Per això cal repetir una vegada y una altra que, a Espanya, no s'ha d'esperar que la democràcia arribi con a conseqüència d'un cop militar o de l'acció de forces integrades fins ara al sistema. Al nostre país la democràcia arribarà com a resultat de l'entesa entre les forces polític-socials interessades en el canvi, com a conseqüència del desenvolupament de la lluita de masses fins a la Vaga Nacional i a la substitució -per via revolucionària- dels òrgans de poder

dictatorial per uns altres de caràcter provisional, encarregats de restaurar les llibertats essencials i de presidir la celebració d'eleccions lliures i l'establiment de la sobirania popular.

Els comunistes catalans, que hem estat sempre a primera línia en la lluita per un acord general de l'oposició que ofereixi una alternativa responsable a la dictadura, que som fundadors i sostenidors conseqüents de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya, saludem amb alegria la recent constitució de la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA, que representa l'embrió d'aquesta alternativa que busquem des de fa anys. Esperàvem que després de l'aparició de la JUNTA tots els qui diuen que desitgen un canvi democràtic que doni la paraula al poble s'hi adheririen o discutirien amb ella la manera de convertir l'acord inicial que la JUNTA representa i proclama en l'acord general necessari perquè el canvi es realitzi.

Les notícies publicades aquests dies per la premsa respecte a la possible constitució d'una titulada Aliança o Conferència Democràtica, integrada per forces de l'oposició que no són a la JUNTA, revela, però, que el desitjable acord general no és encara a tocar i que caldrà una gran lluita política per aconseguir-lo.

El PSUC entén que l'interès dels pobles d'Espanya reclama sacrificar els sectarismes o els personalismes a la unitat. Considerem que cap raó secundària no pot justificar demores o ajornaments per a sumar-se a la unitat que la Junta proposa i representa i, encara menys, la constitució d'òrgans de l'oposició per a fer-se la competència, perquè això comportaria el perill que es frustrés la present oportunitat d'acabar amb l'última dictadura feixista que existeix a Europa i d'instaurar a Espanya un règim de llibertat.

El PSUC, que dona resolutament suport a la JUNTA en tant que embrió del Pacte per a la Llibertat, lluitarà tenaçment per consolidar i ampliar la unitat assolida a Catalunya amb la constitució de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques i de l'Assemblea de Catalunya, i

(passa a la pàg 4)

perquè l'oposició catalana unida contribueixi a coronar la unitat general, a nivell de tot Espanya, que la JUNTA es proposa com el primer objectiu.

La nostra primera tasca en aquest front consisteix a enfortir i multiplicar els organismes locals, comarcals i sectorials de l'Assemblea de Catalunya, tal com va decidir la seva X Permanent.

Però, com ensenya l'experiència, la batalla per la unitat reclama imperiosament desenvolupar la lluita de les masses, teler en el qual hom teixeix la unitat per la base i alçaprem principal per a exercir una pressió que faci possible la unitat per dalt, entre els dirigents dels diferents partits, grups, sectors i personalitats cridats a concloure el Pacte per a la Llibertat.

Per això totes les accions de masses, per reivindicacions econòmiques, professionals o polítiques, són una contribució a la unitat.

Cada lluitador antifranquista, cada treballador, cada ciutadà té, per tant, la possibilitat de participar, a través de la seva acció, a la gran batalla per la unitat indispensable per a la conquesta de la llibertat.

Lleida : Solidaritat amb els presos

L'Assemblea de les Terres de Lleida va decidir manifestar la seva solidaritat amb els 9 demòcrates empresonats a la "Prisión Provincial".

El 25 d'agost al matí es concentraren davant de la presó unes 100 persones, bona part d'elles jovent. Cada una portava un bon paquet de queviures adreçat a un dels empresonats polítics.

L'acte va resultar molt emocionant per l'entusiasme solidari d'aquest nombrós grup de lleidatans i per la brega que van tenir amb el director de la presó, que nerviós per la concentració i pel gran significat polític d'aquest acte d'adhesió als demòcrates víctimes de la repressió franquista, a la democràcia i la llibertat, va voler intimidar els portadors de paquets mobilitzant tota la guàrdia de la presó, retirant un nombre de carnets d'identitat, negant-se a admetre els paquets i llençant amenaces diverses.

Després de moltes discussions i davant de l'actitud enèrgica i assenyada dels demòcrates lleidatans, es van admetre tots els paquets de menjar i es retornaren tots els carnets d'identitat.

Corresponsal.

'L'esperit de Canet'

Publiquen tot seguit un article aparegut al nº 6 de JOVE GUÀRDIA, òrgan central de la Joventut Comunista de Catalunya, sobre el festival de cançó catalana del 30 d'agost passat, a Canet:

Canet de Mar, dia 30, més de 15.000 persones, joves la immensa majoria, es reuneixen per tal d'assistir a les "sis hores de cançó catalana". El recital, amb 7 cantants catalans (Toti Soler, Joan Isaac, Dolors Laffitte, Pere Tàpies, Ovidi Montllor, Pi de la Serra i Lluís Llach), va esdevenir un èxit absolut. L'ambient és combatiu. La Guàrdia Civil deté un jove, la qual cosa provoca que les 15.000 gorges, a l'uníson, llancin un crit: LLIBERTAT! El festival es paralitza. Els crits es multipliquen: Llibertat, assassins, llibertat... fins i tot hom crida: "el pueblo unido jamás será vencido". Les ànsies de llibertat, l'energia combativa de milers de joves, brollen impetuoses amb els crits que exigeixen la llibertat del jove detingut. Transcorreguda una estona, hom anuncia el seu alliberament. El festival continua. Els joves que hi érem tornàvem a cridar, però ara cantant les nostres cançons.

"Això només passa a Espanya", em deia un amic. I tenia raó. Els festivals es multipliquen i cada cop són més combatius. És el signe dels temps. Els nos-

tres cantants estan fent possible que la joventut faci servir la música com a forma d'expressió, de comunicació, de lluita. Les ànsies de llibertat del nostre poble són tan grans que les cançons han esdevingut una arma de combat.

Jordi Garcia Soler escrivia al Diari de Barcelona que es podia parlar de l'"esperit de Canet", i tenia raó. L'"esperit de Canet" es l'esperit de milers i milers de joves que, com els nostres companys a Portugal i a Grècia, volen cridar Llibertat.

Ens agrada això, ho defensem. Estem al costat dels nostres poetes, dels nostres cantants que saben parlar, a les nostres cançons, dels nostres problemes i necessitats, de les nostres il·lusions i esperances, que saben dir amb música allò que sentim i volem, que ens fan vibrar i ens fan lluitar. Endavant, amb força, els diem. Els joves som amb vosaltres. Necessitem cantar, necessitem cridar, necessitem lluitar, necessitem, juntament amb vosaltres, conquerir la LLIBERTAT i continuar.

De la detenció dels 67. SOLIDARITAT

(ve de la pàg.2)

d'Advocats es manté un centre informatiu entorn de la Comissió de Defensa. En les primeres reunions es fa constar que els registres de les cases pròximes al Convent es van fer sense el preceptiu maneament judicial.

Els degans d'Advocats i Aparelladors visiten el governador civil el dia 10. El d'Aparelladors repeteix la visita. El d'Advocats s'entrevista amb membres de l'Audiència Provincial.

Amb data 11 de setembre, els degans dels Col·legis d'Aparelladors, Llicenciats, Enginyers Industrials i Arquitectes envien un escrit al President del Govern on afirmen la necessitat d'una par-

ticipació de tots els espanyols en el terreny polític i una "autèntica llibertat d'associació política i sindical", acompanyada d'una amnistia. Respecte als 67 detinguts, ocasió i motiu del document, demanen que no se'ls apliquin sancions.

L'Església

L'oficina de premsa de l'Arquebisbat de Barcelona va publicar una nota en la qual explicava que el cardenal Jubany havia rebut en Martin Villa i havien parlat dels fets de Sabadell, i afegia que el doctor Jubany ratificava la seva postura sobre "la necessitat d'una ordenació jurídica dels drets de reunió i associació".

Ha començat la tardor calenta

Fa uns dies en Barrera de Irímo, que es va presentar com un savi remeier capaç de solucionar tots els mals econòmics de la dictadura, declarava en un discurs pronunciat a Barcelona que per a "evitar" una "tardor calenta" calia simplement que tots, els treballadors particularment, hi poséssim un xic de "bona voluntat". Ingeniu? Cínic?... O impotent? En realitat, aquest "arregla-ho-tot" de l'economia, com el govern, com el règim, ha perdut del tot la brúixola. És incapaç d'oferir una solució real, viable, als problemes del país, amb una mínima coherència. En aquesta mateixa línia cal interpretar que les darreres declaracions de l'Arias (i en van tres!) no hagin reanimat gens ni mica la borsa.

La "tardor calenta", abans que el calendari se n'adoni, JA HA COMENÇAT! La llista d'empreses que aquests primers dies de setembre han estat en acció o hi estan, resulta gairebé inacabable. I no són solament petites accions, no solament combats aparentment limitats però que apunten allò que pot passar les properes setmanes, sinó també grans accions, grans batalles vaguístiques, importants accions al carrer. L'ampli sentiment solidari amb els 67 detinguts a Sabadell -acusats de participar en una reunió de l'Assemblea de Catalunya i de discutir la seva adhesió a la Junta Democràtica d'Espanya, les accions realitzades per ajudar-los, han contribuït a precipitar el clima de tensió, d'activitat de l'avantguarda, d'expectació i mobilització de les masses.

Lluites que ens omplen, justament, d'optimisme i de les quals cal aprendre, analitzar cada experiència per tal de descobrir en concret com es van desenvolupant, en les actuals condicions polítiques, els instruments d'informació, de coordinació, de solidaritat, d'unitat del moviment obrer. Creiem poder afirmar que els elements essencials que caracteritzaven els darrers mesos continuen presents: la disponibilitat de les masses, el valor de les reivindicacions més immediates, la facilitat de generalització a nivell d'empresa, l'àmplia possibilitat que els treballadors trobin suport en nombrosos càrrecs sindicals honestos, molts d'ells inconeguts fins al moment de l'acció. L'accelerat procés de descomposició de la CNS com a aparell feixista provoca la cada cop major possibilitat d'utilització, per part del moviment obrer, d'elements oportunistes que amb

llur actitud assenyalen devers on bufa el vent de la història. La utilització dels locals de la CNS com a centres de coordinació, d'organització de la lluita, de pública solidaritat obrera i ciutadana, està creant bases materials per a l'autèntic SINDICAT OBRER.

Les lluites recents han demostrat també que les limitacions i les dificultats aparegudes en d'altres ocasions, resten en peu. Que, en tot cas, les condicions actuals permeten abordar-les amb audàcia permeten superar-les políticament amb audàcia, si hom actua amb prou capacitat dirigent, sabent captar i orientar les CONJUNTURES FAVORABLES.

Algunes accions a destacar

De les accions recents ens sembla que cal destacar-ne algunes:

VALMELINE i S.F. VILA. Dues empreses amb treballadors generalment o molt joves o d'edat avançada que han fet grans vagues davant dels acomiadaments massius decretats per l'empresa. I s'ha aconseguit, en ambdós casos, LA READMISSIÓ DE TOTS! Juntament a les àmplies assemblees i a les concentracions al carrer, mereix destacar que les empreses han cedit precisament quan s'ha comprovat el procés de sensibilització solidària a d'altres empreses. Procés que s'ha produït i consolidat en lligar el suport als companys amb el plantejament de les reivindicacions a cada lloc. En ambdós casos les importants victòries aconseguides s'han produït quan s'ha assolit aquest lligam. En ambdós casos també, la victòria de la READMISSIÓ DE TOTS va acompanyada per l'oferiment per part de les empreses de pagar TOTS els dies que la fàbrica va romandre tancada, és a dir, en lock-out.

IBERIA RADIO i ROSELSON són dos bons exemples del fet que avui els expedients de crisi, els intents d'estafar la paga o de retardar-la, de fer pagar als treballadors les conseqüències de la crisi capitalista i de la incapacitat del règim, poden donar lloc a batalles importants. En ambdós casos també, s'ha assolit, ja en un primer moment, que es pa-

guin els salaris reals al 100% i a tot-hom, fins i tot als qui no treballen. Això, juntament amb la garantia del lloc de treball, és una reivindicació fonamental davant de les amenaces que la crisi provoca. D'altra banda, ambdues lluites subratllen la importància de saber trobar en cada cas l'alternativa concreta que cal oferir en qualsevol lluita, junt a l'alternativa global que significa la denúncia de l'explotació i l'exigència de llibertat.

CASADESPORT, EUROSTIL, la vaga dels **ESCOMBRIAIRES,** el **BOICOT ALS AUTOBUSOS,** tot a Santa Coloma de Gramenet, assenyalen com la coincidència en les vagues i en una mateixa localitat, pot donar-se avui amb gran facilitat i com -si hom dona a aquesta batalla una perspectiva política clara, si això apareix en la consciència de les masses- es pot avançar molt depressa cap a una **ACCIÓ GENERAL DE MASSES CONTRA L'ENCARIMENT,** contra l'acumulació de problemes i reivindicacions que hi ha en aquest moment.

Les 25.000 firmes del ram de l'aigua del tèxtil contra l'article 103 que legitima els acomiadaments; els centenars aplegats en poques hores contra la detenció dels 67 a Sabadell, com també els aturs a diverses empreses de Cornellà i els acords del jurat d'Unidad Hermética amb la mateixa finalitat; la solidaritat amb el poble de Xile a la Pegaso, assenyalen també que els problemes polítics penetren en la lluita obrera si l'avantguarda actua intel·ligentment i audaçment en plantejar-los.

Aquestes són només algunes de les lluites. La premsa acumula cada dia una informació àmplia que cal fer servir. Fer-la servir com a instrument de treball immediat, constant, per part de l'avantguarda. Un instrument d'explicació, d'informació pública, oberta. Instrument de solidaritat, de mobilització en tots els seus aspectes.

Les lluites engegades, els convenis pendents i en discussió, les vacil·lacions i la por de les empreses, la crisi política i econòmica, l'actual situació en conjunt, ens permeten d'acabar citant l'afirmació dels nostres companys del Poble Nou de Barcelona que, en un important document d'anàlisi de la lluita a S.F.Vila, dinen que cal entendre que avui "S.F.Vilas, Valmelines, Elsas... són possibles a tot arreu".

Nova situació a la Universitat

Comença un nou curs a la Universitat de Barcelona després d'un estiu de gran transcendència i densitat política. La Universitat apareix amb canvis d'autoritats i postures. Així, el plantejament que és qüestió de fons de l'actual situació política del país no és aliè a la Universitat.

La dicotomia obertura-ruptura va quedar clarament explícita el curs passat i fins i tot plantejada en la discussió d'un nombrós grup de delegats amb el ministre Martínez Esteruelas. Polèmica aquesta, que avui està damunt la taula, després del reemplaçament de l'equip Julio Rodríguez - Carreras. Fruit d'aquesta situació i de la ineludible necessitat de diàleg i participació real dels estudiants en la planificació i en la gestió educatives, n'és l'actual rector Estapé.

La imperiosa necessitat de regularització de la vida universitària és un element bàsic de preocupació en aquests moments, per qualsevol opció amb voluntat

de solució, a la Universitat. Regularització que és més que un simple funcionament, avui encara no real. Implica trobar camins d'avenç per a tota una sèrie de problemes. El moviment estudiantil els va anar fent patents tot al llarg del curs passat, sense trobar un marc favorable no ja a la seva solució, sinó ni tot just al seu plantejament. La solució a aquests problemes és avui inajornable i ho és tant per al moviment estudiantil com per a l'opció política que està jugant en aquests moments en Martínez Esteruelas, i encara més el mateix rectorat. La polèmica rau principalment, però, en el tipus de solució.

En els seus trets més rellevants, els problemes de la Universitat han estat recollits pel rectorat, i així ho ha volgut fer conèixer en diverses declaracions. Es fa ressò de la insuficiència dels Estatuts Provisionals i de la necessitat de l'elaboració d'uns altres de nous tan democràtics com sigui possible. Amb aquest fi l'Estapé proposa la participació dels estudiants als òrgans de decisió i gestió de la Universitat, sota

els estatuts provisionals, bé que intentant ampliar el nombre de representants.

L'abast real i la concreció d'aquestes i altres propostes de l'Estapé presenten força dubtosos. L'experiència de les últimes proves de valoració (selectivitat) és expressió de les dificultats per a establir un veritable diàleg. Creiem que sense una real participació i pressió del moviment estudiantil és difícil que les paraules de l'Estapé siguin gaire cosa més que bones intencions grans titulars o... possibles maniobres dilatòries.

Sigui com sigui, i tot deixant ben clares les postures de principi, no estarem reclourem a la clausura dels qui tenen hipotètiques integracions, sinó que acceptarem el repte possibilista del rectorat, ben entès que, allà on s'obri qualsevol escletxa que permeti manifestar amb força la voluntat democràtica dels estudiants, allà estarem els comunistes, al capdavant. Això és la millor manera d'avançar pel camí de la ruptura democràtica. Si no, els fets, no massa llunyans, ho diran...

METALL

IMPUGNACIO DEL LAUDE

Recolzant en la descongelació recent dels augments salarials, el Ple de la UTT del Sindicat Provincial de Barcelona del Metall, presidit per l'Alcaina, ha decidit rebutjar i impugnar el laude dictat per al conveni provincial.

En honor de la veritat val la pena introduir algunes precisions a les notes aparegudes a la premsa. La primera és que la convocatòria del Ple es va fer a suggerència d'una comissió formada pels presidents i vice-presidents de les Unions de Tècnics i Treballadors del Baix Llobregat, que van visitar l'Alcaina. La segona és que les decisions adoptades ho foren a partir de la proposta d'un vocal de Viladecans. La tercera és que la publicació de la nota als diaris s'ha retardat 3 o 4 dies: la nota va sortir el dissabte 14 sota la pressió d'una nova visita de diversos representants sindicals a la CNS.

La importància de tot això és indiscutible i mereix l'atenció més acurada de tots els treballadors combatius. Que els vocals provincials i el propi Alcaina acceptin no sols d'impugnar el laude, sinó també de propiciar reunions a diversos nivells confirma les previsions expressades des de fa mesos a les pàgines de TREBALL respecte a la "desintegració"

de la CNS i les possibilitats de trobar-hi facilitats per a unir la classe obrera i desenrotllar grans accions de masses.

Ara cal que els enllaços honestos, els treballadors en general, sàpigan aprofitar aquestes facilitats; cal que hi hagi des de la base una pressió sobre els representants sindicals i jerarques.

D'altra banda, la impugnació d'un laude en base a la descongelació és un precedent que els treballadors d'altres rams han de tenir molt present.

†

PRIMER ANIVERSARI DE LA MORT DE

SALVADOR ALLENDE

I TOTS ELS QUE VAN MORIR AMB ELL
EN DEFENSA DE LA LLIBERTAT

Associació de Veïns "Joan Maragall"
(Guinardó)

Esquela apareguda al "Diario de Barcelona" amb motiu del primer aniversari del cop feixista a Xile.

EL PANTÀ DE RIALB

EL POBLE ES FA SENTIR

A les terres del Mig Segre, a cavall de les comarques de l'Alt Urgell i de la Noguera, hi ha deu pobles en perill, dels quals quatre desapareixerien completament sota les aigües si hom tira endavant amb el projecte de construcció del pantà de Rialb. I sembla que el govern s'entesta a fer-ho. "Pel bé comú", diuen.

Els organismes governamentals volen fer allò que els sembli i fer-se els sords a la veu d'aquells qui tenen tot el dret a donar el seu parer sobre la conveniència o no conveniència del pantà de Rialb i sobre les seves possibles alternatives, que n'hi ha.

Però avui la veu popular és tan potent que forada tots els embussos de les

(passa a la pàg. 7)

La tragèdia del carrer de les Tàpies

Culpable: el règim

Quasi una vintena de morts és el resultat de l'incendi ocorregut al carrer de les Tàpies, en ple cor del districte V, la nit del quatre de setembre. Aquests són els morts "oficials", ja que mai no sabem el nombre veritable. La quantitat de rellogats que viuen en aquest barri no s'ha pogut determinar mai.

L'Associació de Veïns del Districte V manifestava el dia següent, fent-se ressò del profund estat d'indignació dels habitants del barri i de la ciutat. "NO VOLEM VIURE SOBRE UN POLVORI". Els mateixos dies, l'Associació de Veïns del Poble Sec anunciava un altre sinistre, al carrer de la, que afortunadament es va poder evitar a temps; el motiu era també l'incendi produït en una indústria, aquesta de plàstics, situada als baixos d'un edifici d'habitatge.

Com en el cas de les explosions de gas natural, solament la mort dels ciutadans fa que les "autoritats" franquistes es desfacin en declaracions i promeses: ara ho arreglarem tot! Les protestes que els veïns de l'edifici sinistral havien realitzat fins al moment varen ser vanes. El regidor feixista Abellán es va exclamar: "Ahora me entero de estas protestas." No cal insistir: els regidors franquistes no saben mai res del "seu" barri.

La reacció dels veïns, de la ciutat, de la premsa, ha estat unànime: el sinistre no és fruit de l'atzar, es podia evitar; només el règim, la burocràcia franquista, la corrupció, són responsables d'aquest assassinat.

Cal fer fora dels espais habitats les indústries perilloses, cal controlar democràticament que es compleixin les normes de seguretat; però això sols és possible avui mitjançant les associacions de veïns. El mateix diari "Informaciones" assenyalava aquest camí. Mentre els diferents càrrecs de l'administració local no siguin escollits democràticament, no es pot tenir cap confiança que es vagi més enllà de les declaracions.

I no es pot oblidar -al marge d'indústries importants-, que si molts dels petits tallers perillosos existents (al districte V, al Poble Sec, a la Barceloneta, a Gràcia...) no s'han traslladat és perquè sense un ajut de l'Ajuntament (exempció d'impostos, per exemple) no estan en condicions econòmiques de fer-ho. Veure que l'enemic no són els petits propietaris d'aquests tallers i ajudar-los a plantejar col·lectivament els seus problemes és l'únic camí per desarrelar realment dels llocs habitats les indústries perilloses.

"Afortunadament, l'incendi no s'ha produït uns metres més endins", han exclamat els veïns. Els morts es podrien contar avui per centenars i mig barri podria no existir.

Per què? Aquests són alguns dels aspectes més rellevants del barri:

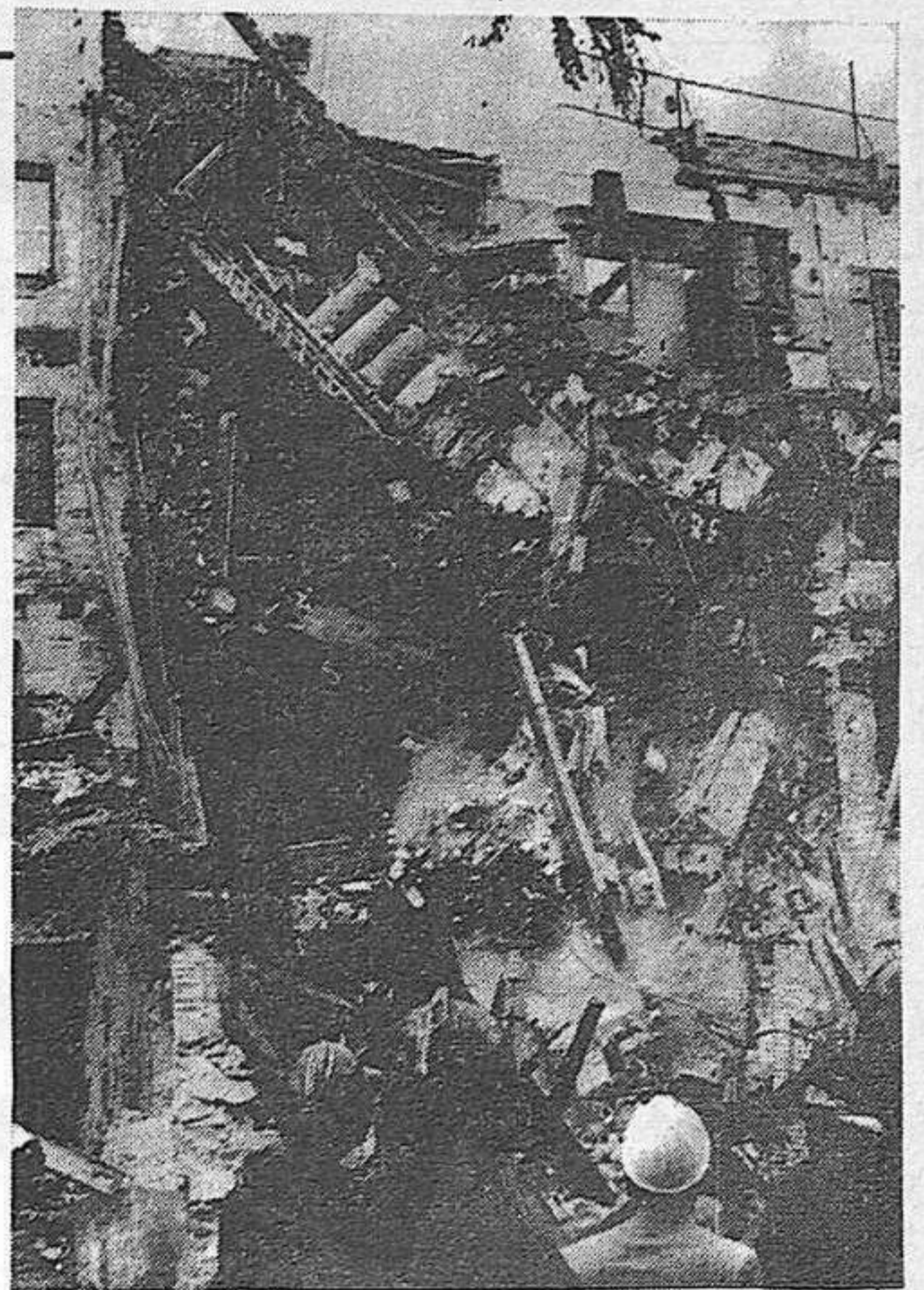
- quasi mil habitants per hectàrea;
- 40 cm² d'espai verd per habitant;
- el 68% d'habitatges sense ni tan sols water i en unes condicions higièniques pròpies del segle passat;
- 10.000 jubilats;
- més de 3.000 nens sense escola;
- la prostitució estesa per tot el barri;
- milers de rellogats que necessiten habitació i milers d'habitatges que pel seu estat haurien de ser enderrocats, alhora que molts dels pisos construïts a l'Avinguda García Morato estan buits esperant que algú pagui els 2 milions que es demanen per cada un, etc.

L'Ajuntament de Barcelona no ha donat cap pas per tal de solucionar aquests problemes i der habitable un barri del qual avui els veïns voldrien fugir. En comptes de fer un pla de sanejament i obrir zones verdes als solars buits (el del carrer de les Tàpies podria ser el primer), s'amenaça d'expulsió els veïns amb l'Avinguda García Morato, destinada a trencar el barri, "tapar" els problemes i realitzar fabulosos beneficis amb les noves construccions.

Mentrestant, en Martín Villa, temerós que els veïns mostressin col·lectivament la seva indignació, va pressionar personalment a l'Associació del barri per tal d'impedir la celebració de l'assemblea prevista pel dia 13 de setembre. No ho va aconseguir, però va permetre que hi assistissin només els socis. Amb tot, l'assemblea va reunir uns 300 veïns.

L'assemblea va exigir que s'esclareixin les responsabilitats i es castiguin com correspon; que s'indemnitzi completament els veïns; va exigir una sèrie de mesures de control i inspecció sobre cases en mal estat, indústries, etc., a fi d'evitar futures catàstrofes; va demanar, per als qui vivien a la casa cremada, nou habitatge de franc durant un any i després amb un lloguer equivalent al 10% del salari.

Es va denunciar l'engany dels pisos de Ciutat Meridiana. Resulta que la "solució" tan gallejada per l'Ajuntament és

que els damnificats tindran, sí, pis a la Ciutat Meridiana; però hauran de pagar 200.000 pessetes d'entrada en el termini de 6 mesos -en el millor dels casos un any. Un veritable escarni!

Els veïns exigeixen veritables solucions i immediates, "a llarg termini no ens serveixen".

E.Seguí

EL PANTÀ DE RIALB

(ve de la pàg.6)

orelles dels qui encara volen manar per "reial decret". A primeries de setembre hi va haver una reunió força moguda a l'ajuntament de Ponts, on varen fer cap representants de bona part dels pobles afectats pel projectat pantà, convocats per Joaquim Viola Sauret, procurador a les Corts i membre del Consejo del Reino. Fent coixí als seus representants, una gentada que havia vingut dels pobles condemnats atapeïa la plaça de l'Ajuntament. Enlairaven pancartes de protesta.

A dins les coses no varen ser gens fàcils per al senyor procurador. Els assistents a la reunió el varen interrompre repetidament per tal d'expressar les seves opinions i tota la sessió va transcórrer en un clima agitat, a voltes violent, i d'allò que les notes oficials en diuen "alteració de l'ordre".

Hi ha moltes coses a dir sobre el projecte del pantà de Rialb. La zona afectada és molt rica, gràcies al treball dels seus habitants, els quals hom vol foragitar de les seves terres i de les seves llars. Sembla que el projecte -que el govern ha deixat mort- del pantà de Tres Ponts fóra menys perjudicial socialment i afavoriria igualment l'aprofitament de les aigües del Segre. Moltes, moltes coses a dir. I el poble les vol dir.

Aquesta és una de tantes i tantes expressions de l'esperançadora voluntat de decidir del nostre poble, que esclaten arreu i cada dia.

Vida del Partit

Gran campanya de reclutament

Triplicar els nostres efectius!

Complint els acords del darrer ple del Comitè Central, el Comitè Executiu del PSU de Catalunya ha llençat, amb data 11 de setembre, la crida a una gran campanya de reclutament amb l'objectiu de triplicar en el curs d'un any el nombre de militants del PSUC i de la Joventut Comunista de Catalunya.

A la vegada, es tracta d'eixamplar considerablement les zones d'influència del Partit amb comunistes no organitzats en cèl.lules o comitès i els simpatitzants i altres antifranquistes.

La crida argumenta detalladament la necessitat d'una tal campanya en funció de les imperioses responsabilitats que la situació política imposa al nostre Partit.

Per estimular els companys en aquesta important tasca, la Crida estableix una emulació que comptabilitzi el nombre total d'ingressos i, en particular, els realitzats: 1) entre els treballadors de les grans empreses; 2) entre les dones, i 3) en la Joventut Comunista. TREBALL publicarà regularment les llistes totals i desglossades del nombre d'ingressos assolits per les organitzacions.

Com es deia en el Comunicat del Ple, la promoció d'ingressos resultant d'aquesta campanya es dirà PROMOCIÓ LLIBERTAT. En efecte, ha d'aportar el Partit les energies per a l'impuls decisiu contra la dictadura i per la conquesta de la llibertat.

Ple del Partit al Vallès Oriental

S'ha celebrat el Ple del PSU de Catalunya al Vallès Oriental sota el següent ordre del dia:

1. Presentació i discussió de l'informe sobre la situació política i les tasques a desenvolupar.
2. Presentació i discussió de l'informe sobre organització i campanya de reclutament.
3. Aprovació dels informes.

Assistiren 45 camarades, dels quals 5 eren representants de la Joventut Comunista i 7 eren dones.

La composició social dels assistents fou la següent: 3 estudiants, 3 ensenyants, 3 administratius, 2 tècnics, 3 professionals, 4 petits comerciants i 27 obrers.

Les intervencions mostraren una gran unitat entorn de la política del PSU. El ple manifesta la seva adhesió a la forma com la direcció del PSU desenrotlla la política del nostre partit.

En el primer punt es feu una àmplia anàlisi de la situació política i de la Junta Democràtica d'Espanya. S'insistí en la necessitat de disposar d'assemblees democràtiques a les diferents localitats i barris, d'extremar tots els contactes i accions a nivell democràtic per tal d'anar creant els òrgans de poder democràtic a tots els nivells. Es plantejà la necessitat de fer front a l'encariment del cost de la vida a través d'un ampli moviment de masses que prepari la Vaga General.

En el segon punt es prengué el compromís de triplicar els efectius del Partit en un any. S'informà de la creació d'una escola del Partit per a perfeccionar els coneixements teòrics de companys i simpatitzants i es remarcà la necessitat d'una vida política regular i intensa.

El Ple acabà escoltant una gravació de la Internacional, tothom dempeus amb el puny enlaire.

Campanya dels 6 milions

Llista nº 10

Comarca 5, 2.128 ptes; Comarca 10, 2.651 ptes; Comarca 15, 19.602 ptes; Comarca 20, 15.169 ptes; Comarca 25, 2.070 ptes; Comarca 30, 34.459 ptes; un company de pas per París, 2.300 ptes; Grup Asteca, 55.000 ptes.

Total: 133.379 ptes.

BARCELONES: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 11 sectors), 438.071 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 9.283 ptes; Badalona (2 lliur.), 30.559 ptes; Santa Coloma de Gramenet (2 lliur.), 46.190 ptes; Sant Adrià de Besòs (2 lliuraments), 4.975 ptes.- **VALLES OCCIDENTALS:** Sabadell (2 lliur.), 15.225 ptes; Terrassa (2 lliur.), 63.460 ptes.- **VALLES ORIENTALS:** (2 lliur.), 2.481 ptes.- **LLLOBREGAT:** Cornellà-Sant Joan Despí (2 lliur.), 17.075 ptes; Sant Feliu-Molin de Rei (2 lliur.), 4.306 ptes; Sant Vicenç dels Horts (2 lliur.), 2.624 ptes.- **OSONA:** Torelló (2 lliur.), 3.000 ptes; **BAGES:** Manresa, 1.400 ptes; Sallent (2 lliur.), 6.170 ptes.- **TARRAGONA:** 19.180 ptes.- **MARESME:** Mataró (3 lliur.), 70.843 ptes.- **LA SELVA-BAIX TORDERA:** (2 lliur.), 2.191 ptes.- **BAIX-MONTSIÀ:** Amposta, 1.115 ptes.- **CÈL.LULA DEMOCRÀCIA** (2 donatius), 7.633 ptes.

Total: 745.788 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 16 aportacions, 8.790 ptes; Vilanova, 1.000 ptes; Cinto, 100.000 ptes; M.i MT., 2.000 ptes; un veterà de Reus, 500 ptes; A. Salou, 1.000 ptes; Pepito i Teresa, 2.000 ptes; M., 500 ptes; P.i C., 2.000 ptes.

Total: 117.790 ptes.

Total de la llista nº 10 996.957 ptes.

Suma anterior..... 3.498.814 ptes.

Suma i segueix..... 4.495.771 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les següents quantitats:

Comitè de Barcelona i col.laboradors: Company C., 350.000 ptes.- **9 Barris de Barcelona:** UPE Menor de Yecla, 10.000 ptes.- **Cornellà-Sant Joan Despí:** 2 companys i 1 simpatitzant, 800 ptes.- **Vilanova i la Geltrú:** 4 obrers de la construcció, 400 ptes.

AJUT ALS PRESOS

Mataró, 300 ptes; Baix Tordera, 250 ptes; Sant Adrià de Besòs, 205 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 1.810 ptes; Vallès Oriental, 200 ptes; Tarragona, 2.500 ptes; Cornellà-Sant Joan Despí, 278 ptes; Sabadell, 300 ptes; Pep de C., 100 ptes.